

Arrest

**nr. 110 454 van 23 september 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 12 februari 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. MONSECOUR en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn en geboren te zijn op 19 februari 1983.

Op 12 juni 2012 dient de verzoekende partij een verklaring van inschrijving in, in de hoedanigheid van werkzoekende Europese onderdaan.

Op 12 februari 2013 wordt aan de verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, § 2, 2e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 12.06.2012 werd ingediend door:

Naam: J., M. (...)

Nationaliteit: Nederland

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Kenema

Identificatienummer in het Rijksregister : (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 12.6.2012 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werkzoekende (art. 40 §4,1° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag een inschrijvingsbewijs van de VDAB en sollicitatiebewijzen voor. Betrokkene maakte aan de hand van die bewijsstukken echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling. Er werd daarom op 26.09.2012 een bijlage 20 zonder bevel genomen. Deze werd op 10.01.2013 betekend aan betrokkene. Nadien legt hij een tewerkstellingsattest, loonfiches en nog bijkomende sollicitatiebewijzen voor.

Wanneer we het dossier ten gronde bekijken, kunnen we zien dat betrokkene wel tewerkgesteld is geweest overeenkomstig het tewerkstellingsattest, maar het betreft hier marginale tewerkstelling. Op basis van marginale tewerkstelling kan het verblijfsrecht niet worden erkend. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat betrokkene momenteel niet meer tewerkgesteld is. Dat blijkt uit de gegevens van de databank van de RSZ en uit contactname met het interimkantoor waarbij hij ingeschreven is (zie administratief dossier). Betrokkene voldoet dus niet aan de voorwaarden zoals voorzien in art. 50, §2, 1° van het KB om het verblijfsrecht als werknemer te genieten.

Voor zover betrokkene alsnog het verblijfsrecht zou wensen als werkzoekende, kan niet worden vastgesteld dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 50, §2, 3° van het KB. Hij maakt aan de hand van de voorgelegde documenten weliswaar duidelijk werkzoekende te zijn en inspanning te leveren om werk te vinden. In hoeverre betrokkene een reële kans op tewerkstelling maakt wordt echter niet afdoende aangetoond. Een inschrijving bij de VDAB en interim kantoren geven geen enkele garantie op niet-marginale tewerkstelling in de nabije toekomst. Wat betreft de andere sollicitaties blijken de reacties van de potentiële werkgevers niet echt positief. Er steekt in het administratief dossier eigenlijk geen informatie betreffende de werkervaring van betrokkene, er steekt geen CV in het dossier, geen diploma's of bewijs van homologatie van diploma's, geen referenties van voormalige werkgevers, geen bewijzen van bijzondere vaardigheden die betrokkene zou verworven hebben of talenkennis. Uit de reacties van de potentiële werkgevers blijkt alvast dat betrokkene geen ervaring heeft als poetshulp (zie reactie van thuishulp Brabant), een sector waar hij toch wel vaak in solliciteert, en regelmatig bot vangt met de vermelding dat betrokkene 'niet over het vereiste functieprofiel' beschikt. De reële kans op tewerkstelling is daarom onvoldoende aangetoond."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert de schending aan van de motiveringsplicht, voorzien in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het middel luidt als volgt:

"Schending van de motiveringsplicht voorzien in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt immers:

"De administratieve beslissingen worden met rede omkleed."

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen bepaalt:

"Artikel 2: De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

"Artikel 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Er dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing niet afdoende is. Zo wordt verzoekers verblijf op het Belgisch grondgebied geweigerd enkel en alleen omdat er geen reële kans op tewerkstelling zou bewezen zijn, desondanks het feit dat aangetoond werd dat verzoeker non-stop solliciteert en inspanningen levert, hetgeen ook werd bevestigd in de bestreden beslissing d.d. 12.2.2013 en diverse bewijzen werden voorgelegd.

Een afdoende motivering impliceert dat de opgelegde motivering in rechte EN in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, quod non!

Overeenkomstig artikel 40 §4, 1° van de wet van 15.12.1980 (Vreemdelingenwet) heeft iedere burger van de Unie het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid bedoelde voorwaarde vervult en hij:

Hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

2.1.1 de vereiste van het zoeken naar werk

Dat verzoeker sinds zijn aankomst hier in België er alles aan doet om werk te vinden, en hierbij afdoende, talrijke sollicitatiebewijzen heeft voorgelegd, is zonder twijfel afdoende bewezen. Zelfs vandaag kan verzoeker nieuwe bewijzen voorleggen.

Verzoeker legde een inschrijvingsbewijs voor bij de VDAB, hetgeen aantoonde dat hij onafgebroken is ingeschreven als werkzoekende sinds 19 juli 2012. (stuk 5)

Verzoeker is sinds zijn aankomst in België ingeschreven in diverse interim-kantoren waaronder: ASAP.be, Tempo- Team, Start-people

Verder toonde verzoeker aan te solliciteren bij verschillende bedrijven, voor verschillende functies.

In die zin is dan ook voldaan aan de bepalingen van de wet.

2.1.2 het bewijs van een reële kans op tewerkstelling

Dat het voor verzoeker volstrekt onduidelijk is hoe de kans op een reële tewerkstelling kan/moet worden bewezen!

Verzoeker begrijpt niet hoe de Dienst Vreemdelingenzaken tot de beslissing kan komen dat er geen reële kans op tewerkstelling zou kunnen zijn bewezen en begrijpt dan ook de motivering niet dat alle voorgelegde en talrijke sollicitaties en inschrijvingsbewijzen geen afdoende bewijs vormen die aantonen dat er weldegelijk een reële kans op tewerkstelling bestaat. De beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd minstens in strijd met de zorgvuldigheidsplicht.

Immers:

Kans op tewerkstelling bestaat/ ontstaat immers maar wanneer werkzoekenden effectief moeite doen en inspanningen leveren om werk te vinden. Hetgeen bij verzoeker zeker het geval is.

De opmerking dat verzoeker nogal veel solliciteert als poetshulp, een sector waarin hij geen ervaring heeft, kan niet weerhouden worden als bewijs dat hierdoor geen reële kans op tewerkstelling bestaat. Immers door zich open te stellen voor diverse functies, vergroot men de reële kans op tewerkstelling! Daarnaast solliciteert verzoeker ook voor talrijke andere functies.

De beslissing d.d. 12.2.2013 bepaalt dat niet kan worden vastgesteld dat betrokkende voldoet aan de voorwaarden van artikel 50 §2, 3°:

Overeenkomstig artikel 50 §2, 3° KB 8.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient de burger bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag de volgende documenten over te maken:

a) Een inschrijving bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening OF kopieën van sollicitatiebrieven; en

b) Het bewijs van een reële kans om te worden aangesteld waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en de duur van de werkloosheid.

Verzoeker is niet vertrouwd met de wetgeving en kent derhalve de wettelijke vereisten niet!

Verzoeker kreeg de mogelijkheid bijkomende bewijzen voor te leggen na de eerste weigering van het verblijf zonder bevel genomen op 26.9.2012, doch liet de Dienst Vreemdelingenzaken na verzoeker in te lichten over het nut/de vereiste van het voorleggen van C.V., diploma's, bewijs van bijzondere vaardigheden, talenkennis.

Indien verzoeker zou zijn ingelicht dat het voorleggen van deze stukken een bewijs hadden kunnen vormen voor het aantonen van de reële kans op tewerkstelling, dan had verzoeker dit ook onmiddellijk voorgelegd.

Verzoeker heeft namelijk een C.V, die hij bij elke sollicitatie overmaakt, (stuk 5). Verzoeker heeft daarnaast ook een enorme talenkennis en spreekt Nederlands, Engels, Frans, Arabisch, Krio en Poular (moedertaal).

Daarnaast had verzoeker ook bewijs kunnen voorleggen - indien hij de vereiste hiervan had gekend- van diverse opleidingen en vaardigheden die hij heeft verworven:

- Taxi-chauffeur sinds 2008 (Verzoeker behaalde een chauffeurskaart hem afgeleverd door het ministerie van Infrastructuur en Milieu van Nederland (stuk 6)
 Opleiding Bedrijfsadministratie (ROC Midden Nederland) (stuk 7)
 Opleiding Assistent Monteur Sterkstroominstallaties (ROC De Amerlanden) (stuk 8)
 Verzoeker legde tevens bewijs voor van effectieve tewerkstelling. Zo was hij in de periode van 23.11.2012 tot 17.12.2012 tewerkgesteld via ASAP bij Univeg Belgium.
 Van 22 tot 24 januari 2013 was verzoeker tewerkgesteld via ASAP bij Beyers Koffie en van 13 tot 16 maart 2013 kon verzoeker aan de slag via Start People bij Avance, (stuk 9 en 10)
 Uit de beslissing d.d. 12.2.2013 valt te lezen dat de tewerkstelling van verzoeker valt te beschouwen als eerder marginaal en dat een inschrijving via de VDAB en interimkantoren geen garantie geven op een niet-marginale tewerkstelling.
 Hieruit meent verzoeker tot zijn grote verbazing te moeten afleiden dat de Dienst Vreemdelingenzaken een tewerkstelling via interim per definitie als marginaal aanziet !!!!
 Er moet rekening gehouden worden dat bij het zoeken naar werk de interim-kantoren vaak de eerste bron zijn voor werkzoekenden. Feit is nu eenmaal dat tewerkstelling via interim verloopt via dagcontracten en dat bedrijven interimkantoren inschakelen om personeel te vinden oa. in het kader van vermeerdering van werk.
 Ook via deze vormen van tewerkstelling kan verzoeker blijk geven van zijn capaciteiten en vaardigheden, dewelke een stap kan zijn richting een vaste tewerkstelling.
 Door het systematisch oordelen dat een reële kans op tewerkstelling niet is bewezen en hierbij aan te geven dat sollicitaties en werken via interim daar geen positief bewijs voor leveren, doet men afbreuk aan de wettelijke bepalingen en verleent men een strengere beoordeling aan de bepalingen dan de wetgever heeft voorzien.
 Dat de motivering dan ook niet draagkrachtig is en op de grond de vernietiging van de akte zich opdringt.
 De beslissing is gemotiveerd in strijd met de inhoud van het dossier en getuigt van onzorgvuldigheid minstens onredelijkheid.
 Gelet op al het voorgaande dient de Raad voor Vreemdelingenbetwisting over te gaan tot nietigverklaring van de omstreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken."

2.2. De verwerende partij antwoordt in de nota:

"In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Wat de motiveringsplicht betreft, verwijst hij naar artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991.
 Vooreerst laat de verwerende partij nopens de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en artikel 62 van de Wet dd. 15.12.1980, die allen de formele motiveringsplicht betreffen, gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.
 De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).
 De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).
 In antwoord op verzoekers concrete kritiek die de inhoud van de motivering betreft, laat de verwerende partij gelden dat de vaststelling dat verzoeker geen reële kans op tewerkstelling aantoon, wel degelijk volstaat om tot een weigeringsbeslissing te komen.
 Het loutere gegeven dat verzoeker naar eigen zeggen veel inspanningen levert en solliciteert, volstaat niet opdat voldaan is aan de wettelijke voorwaarden om een verblijfsrecht als werkzoekende te verkrijgen.
 Artikel 40, §4 van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:
 "§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :
 1 ° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld; " (eigen markering)

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker weliswaar moeite doet om actief naar werk te zoeken, maar niet bewijst dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling.

Het louter feit dat verzoeker moeite doet, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoekster brengt ook niets in tegen volgende precieze vaststelling in de bestreden beslissing: "Voorzover zij heden werkzoekend zou zijn, moet worden vastgesteld dat hij/zij niet aan de verblijfsvoorwaarden als werkzoekende voldoet, overeenkomstig artikel 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980. Immers, indien betrokkene een reële kans op tewerkstelling zou hebben binnen de Belgische arbeidsmarkt, mag worden verwacht dat betrokkene reeds aan de slag zou zijn geweest. " Zoals verwerende partij terecht opmerkt in haar nota geldt in deze niet de werkbereidheid en het leveren van inspanningen om de positie op de arbeidsmarkt te verbeteren, maar wel de reële kans op tewerkstelling zoals artikel 40, §4, 1° van de Vreemdelingenwet het voorschrijft." (R.v.V. 81 403 van 21 mei 2012, www.rvv-cce.be)

Alsook:

"De Raad meent dat gelet op deze feitelijke vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze kon oordelen dat de verzoekende partij", ondanks haar werkwillegheid die door de bestreden beslissing niet wordt ontkend, niet aantoonde aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de vreemdelingenwet te voldoen. De stukken 6 en 7 die aan het verzoekschrift zijn toegevoegd doen aan het voorgaande geen afbreuk nu dergelijke stukken niet een bewijs van het bestaan van een reële kans op tewerkstelling vormen. De Raad herhaalt dat het bestaan van werkwillegheid in hoofde van de verzoekende partij, die niet is betwist, op zich niet volstaat om een verblijfsrecht te behouden nu dergelijke werkwillegheid niet noodzakelijk het bestaan van een reële kans op tewerkstelling impliceert. Evenmin doet het gegeven dat de verzoekende partij zwanger is en medische beperkingen kent en inmiddels bevallen is van een kind aan het voorgaande afbreuk. Haar medische beperkingen zijn elementen die er eerder op wijzen dat haar kans op tewerkstelling wordt verkleind. Derhalve toont de verzoekende partij geen schending van de door haar aangehaalde bepaling aan. " (R.v.V. nr. 70 247 van 21 november 2011, www.rvv-cce.be, onderlijning en vetschrift toegevoegd) Terwijl verzoeker niet dienstig kan voorhouden niet te begrijpen om welke reden de 'voorgelegde en talrijke sollicitaties en inschrijvingsbewijzen geen afdoende bewijs vormen die aantonen dat er weldegelijk een reële kans op tewerkstelling bestaat'. In de bestreden beslissing wordt uitvoerig gemotiveerd om welke reden via de inschrijving bij de VDAB en interimkantoren noch via de voorgelegde bewijzen van sollicitatie, niet wordt aangetoond dat er een reële kans op tewerkstelling in hoofde van verzoeker bestaat.

Verzoeker kan niet buiten de duidelijke motieven van de bestreden beslissing:

"Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 12.6.2012 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werkzoekende (art. 40 §4, 1° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag een inschrijvingsbewijs van de VDAB en sollicitatiebewijzen voor. Betrokkene maakte aan de hand van die bewijsstukken echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling. Er werd daarom op 26.09.2012 een bijlage 20 zonder bevel genomen. Deze werd op 10.01.2013 betekend aan betrokkene. Nadien legt hij een tewerkstellingsattest, loonfiches en nog bijkomende sollicitatiebewijzen voor.

Wanneer we het dossier ten gronde bekijken, kunnen we zien dat betrokkene wel tewerkgesteld is geweest overeenkomstig het tewerkstellingsattest, maar het betreft hier marginale tewerkstelling. Op basis van marginale tewerkstelling kan het verblijfsrecht niet worden erkend. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat betrokkene momenteel niet meer tewerkgesteld is. Dat blijkt uit de gegevens van de databank van de RSZ en uit contactname met het interimkantoor waarbij hij ingeschreven is (zie administratief dossier). Betrokkene voldoet dus niet aan de voorwaarden zoals voorzien in art. 50, §2, 10 van het KB om het verblijfsrecht als werknemer te genieten.

Voor zover betrokkene alsnog het verblijfsrecht zou wensen als werkzoekende, kan niet worden vastgesteld dat betrokkene voldoet aan de voorwaarden overeenkomstig art. 50, §2, 30 van het KB. Hij maakt aan de hand van de voorgelegde documenten weliswaar duidelijk werkzoekende te zijn en inspanning te leveren om werk te vinden. In hoeverre betrokkene een reële kans op tewerkstelling maakt wordt echter niet afdoende aangetoond. Een inschrijving bij de VDAB en interimkantoren geven geen enkele garantie op niet-marginale tewerkstelling in de nabije toekomst. Wat betreft de andere sollicitaties blijken de reacties

van de potentiële werkgevers niet echt positief. Er steekt in het administratief dossier eigenlijk geen informatie betreffende de werkervaring van betrokkene, er steekt geen CV in het dossier, geen diploma's of bewijs van homologatie van diploma's, geen referenties van voormalige werkgevers, geen bewijzen van bijzondere vaardigheden die betrokkene zou verworven hebben of talenkennis. Uit de reacties van de potentiële werkgevers blijkt alvast dat betrokkene geen ervaring heeft als poetshulp (zie reactie van thuishulp Brabant), een sector waar hij toch wel vaak in solliciteert, en regelmatig bot vangt

met de vermelding dat betrokkene 'niet over het vereiste functieprofiel' beschikt. De reële kans op tewerkstelling is daarom onvoldoende aangetoond.

Het verblijfsrecht kan bijgevolg niet toegestaan worden.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen." (onderlijning en vetschrift toegevoegd)

Verzoekers beschouwingen missen duidelijk feitelijke en ook juridische grondslag.

In casu wordt in de bestreden beslissing geheel terecht gemotiveerd om welke reden verzoeker geen verblijfsrecht kan worden toegestaan, noch als werknemer, noch als werkzoekende. Het weze herhaald dat het leveren van inspanningen op zich niet volstaat opdat een reële kans op tewerkstelling kan worden aangenomen.

Terwijl verzoeker evenmin dienstig kan voorhouden dat hij niet vertrouwd is met de wettelijke vereisten, en dus niet wist dat het voorleggen van een CV, diploma's, bewijs van bijzondere vaardigheden ... nuttig kon zijn.

Verzoeker werd reeds bij het indienen van zijn aanvraag op 12.06.2012 verzocht bewijzen van reële tewerkstelling voor te leggen, hetgeen hij niet heeft gedaan. Zoals gemotiveerd wordt in de beslissing van 26.09.2012, hem ter kennis gebracht op 10.01.2013:

- heeft verzoeker een bewijs van inschrijving bij de VDAB en interimkantoren voorgelegd, evenals sollicitatiebewijzen,

- doch oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris uitdrukkelijk dat verzoeker hiermee geen bewijs van reële kans op tewerkstelling werd aangetoond,

- waarbij tevens expliciet werd verwezen naar het gegeven dat geen informatie voorligt betreffende verzoeker zijn diploma's, cv, bijzondere vaardigheden of werkervaring waaruit zijn reële kans op tewerkstelling kan blijken:

"Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 12.6.2012 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werkzoekende (art. 40 §4, 1° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag, overeenkomstig art. 50 §2, 3° ('KB 08.10.1981). een inschrijvingsbewijs van de VDAB en sollicitatiebewijzen voor.

Betrokkene toont hiermee aan ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB en interimkantoren en dat hij solliciteerde maar maakt hiermee niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling. Hij leest immers niets voor om die reële kans op tewerkstelling te staven. Een inschrijving bij de vdab en interimkantoren en sollicitaties bieden immers geen enkel garantie op tewerkstelling. Nergens uit het dossier blijkt dat er enig positief gevolg werd gegeven aan die sollicitaties en dat hij binnen afzienbare termijn aan de slag kan gaan.

Ook bevindt zich nergens in het dossier enige informatie betreffende zijn diploma's, cv, bijzondere vaardigheden of werkervaring waaruit zijn reële kans op tewerkstelling kan blijken.

Het verblijfsrecht kan bijgevolg niet toegestaan worden." (onderlijning en vetschrift toegevoegd).

Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden geen kennis te hebben van artikel 50 §2, en niet te kunnen weten dat een diploma, CV, bijzondere vaardigheden of werkervaring enige relevantie kon hebben, nu in de beslissing van 26.09.2012 expliciet werd gemotiveerd dat geen zulke stukken zijn voorgelegd waaruit verzoeker zijn reële kans op tewerkstelling blijkt. Aan verzoeker werd ingevolge deze beslissing een bijkomende termijn van één maand gegeven om alsnog stukken aan te brengen ten bewijze van de reële kans op tewerkstelling, hetgeen verzoeker evenwel heeft nagelaten.

Terwijl bij de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing uiteraard geen rekening kan worden gehouden met stukken die verzoeker pas heden voorlegt bij zijn verzoekschrift, doch waarop hij zich niet heeft beroepen t.a.v. de gemachtigde van de staatssecretaris vooraleer de bestreden beslissing genomen werd.

Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf bv. R.v.St. nr. 46.794, 30.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.).

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Tot slot houdt verzoeker voor dat de gemachtigde van de staatssecretaris een tewerkstelling via het interimkantoor als marginaal aanziet, terwijl deze 'een stap kunnen zijn richting een vaste tewerkstelling'.

Het is verwerende partij niet duidelijk wat verzoeker met zijn beschouwingen beoogt. Immers gaat verzoeker niet verder in op de motieven inzake het niet verwerven van een verblijfsrecht als werknemer, motieven die verzoeker aldus ook niet betwist. Alleszins vindt het besluit van de gemachtigde van de staatssecretaris alsdat de tewerkstelling die verzoeker al gehad heeft een marginale tewerkstelling betreft, steun in de stukken van het administratief dossier waarnaar trouwens ook uitdrukkelijk wordt

verwezen in de bestreden beslissing, met name de gegevens van de databank van de RSZ en de gegevens verkregen van het interimkantoor waar verzoeker ingeschreven was.

“Er dient te worden geduid dat verzoekster slechts kan beschouwd worden als werknemer indien er sprake is van het verrichten van “reële en daadwerkelijke arbeid, met uitsluiting van werkzaamheden van zo geringe omvang dat zij louter marginaal en bijkomstig blijken ” (HvJ 23 maart 1982, 53/81, D. M. Levin/staatssecretaris van Justitie, punt 17; zie ook HvJ 13 april 2000, C-I 76/96, Lehtonen, punt 44; HvJ 6 november 2003, C-413/01, Ninni-Orasche, punt 26).” (R.V.V. nr. 58.152 van 21 maart 2011)

Verzoekers beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de terechte motieven van de bestreden beslissing, zowel wat het niet voldoen aan de voorwaarden om het verblijfsrecht als werknemer te genieten, als om het verblijfsrecht als werkzoekende te genieten.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoeker het verblijf van meer dan drie maanden diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken en de daadwerkelijk door verzoeker voorgelegde stukken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclus.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het enig middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51, §2, 2de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie nu zij niet aannemelijk maakt een reële kans te maken op tewerkstelling en zij bovendien momenteel niet meer is tewerkgesteld, terwijl zij voorts enkel marginale tewerkstelling aantoont.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij

bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet en artikel 51, §2, 2de lid van het vreemdelingenbesluit, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen, luiden als volgt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

en

“Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.”

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is omdat haar het verblijf geweigerd werd enkel en alleen omdat er geen bewezen reële kans op tewerkstelling is, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij voorbijgaat aan het feit dat artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet voorziet in een cumulatieve voorwaarde, namelijk dat de burger van de Unie kan bewijzen dat hij nog werk zoekt én dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling. In casu blijkt uit de bestreden beslissing dat niet wordt betwist dat de verzoekende partij nog werk zoekt, doch het motief van de beslissing bestaat erin dat wordt vastgesteld dat zij niet aannemelijk maakt een reële kans op tewerkstelling te maken. Dit motief is voldoende om de bestreden beslissing te schragen, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij verkeerdelijk voorhoudt.

Het is, gelet op de door de verzoekende partij voorgelegde documenten, niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te besluiten dat zij geen reële kans op tewerkstelling aannemelijk maakt. Bij haar aanvraag van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van werkzoekende Europese onderdaan op 12 juni 2012 werd zij verzocht binnen de drie maanden een arbeidscontract of bewijs van inschrijving bij de VDAB, sollicitatiebrieven en het bewijs van reële kans op tewerkstelling over te leggen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij sinds 19 juli 2012 is ingeschreven als werkzoekende bij de VDAB en dat zij sollicitatiebewijzen en een inschrijving bij interimkantoren voorlegt.

Op 26 september 2012 wordt een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten aan de verzoekende partij uitgereikt, daar zij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als burger van de Unie nu zij geen reële kans op tewerkstelling aannemelijk maakt. De motieven van deze beslissing, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, 2e lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 12.06.2012 werd ingediend door:

Naam: J., M. (...)

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 12.6.2012 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werkzoekende (art. 40 §4, 1° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag, overeenkomstig art. 50 §2, 3° (KB 08.10.1981), een inschrijvingsbewijs van de VDAB en sollicitatiebewijzen voor.

Betrokkene toont hiermee aan ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB en interimkantoren en dat hij solliciteerde maar maakt hiermee niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling. Hij legt immers niets voor om die reële kans op tewerkstelling te staven. Een inschrijving bij de vdad en interimkantoren en sollicitaties bieden immers geen enkel garantie op tewerkstelling. Nergens uit het dossier blijkt dat er enig positief gevolg werd gegeven aan die sollicitaties en dat hij binnen afzienbare termijn aan de slag kan gaan.

Ook bevindt zich nergens in het dossier enige informatie betreffende zijn diploma's, cv, bijzondere vaardigheden of werkervaring waaruit zijn reële kans op tewerkstelling kan blijken.

Het verblijfsrecht kan bijgevolg niet toegestaan worden.

Uitzonderlijk wordt aan betrokkene een bijkomende maand de tijd gegeven, nl. tot... (datum van kennisname + 1 maand) om alsnog de vereiste documenten voor te leggen zijnde bewijs van reële kans op tewerkstelling."

Vervolgens legt de verzoekende partij een attest van tewerkstelling van ASAP.be voor dat tewerkstelling aantoonde tussen 23 november 2012 en 17 december 2012, een loonfiche, bewijzen van sollicitatie en inschrijving bij interimkantoren.

Uit het Dimona overzicht dat zich in het administratief dossier bevindt blijkt dat de verzoekende partij in totaal slechts 19 dagen werd tewerkgesteld, hetgeen steun vindt in de door de verzoekende partij voorlegde bewijsstukken. De laatste tewerkstelling dateert van 24 januari 2013 en er blijkt niet dat zij op heden is tewerkgesteld.

De verzoekende partij houdt voor dat zij niet vertrouwd is met de wetgeving en de wettelijke vereisten niet kent en niet weet hoe zij de kans op reële tewerkstelling kan of moet bewijzen, maar gaat eraan voorbij dat reeds in haar aanvraag van een verklaring van inschrijving wordt verwezen naar de toepasselijke regelgeving, namelijk de artikelen 40 en 42 van de vreemdelingenwet en artikel 50 van het vreemdelingenbesluit, regelgeving waarover zij zich aldus had kunnen informeren, en dat in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 26 september 2012, uitgereikt omdat zij toen reeds faalde een reële kans op tewerkstelling aannemelijk te maken, reeds gewezen wordt op de reden van weigering en de mogelijkheden waarover zij beschikt om haar dossier aan te vullen, namelijk door middel van diploma's, cv, bijzondere vaardigheden of werkervaring waaruit haar reële kans kan blijken. Zij kreeg in het kader van deze beslissing alsnog de kans om binnen de maand de vereiste documenten voor te leggen, hetgeen zij niet op afdoende wijze deed, zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Aldus kan de verzoekende partij geenszins voorhouden niet op de hoogte te zijn geweest van de regelgeving of de mogelijkheden waarover zij beschikte om alsnog aanspraak te kunnen maken op het verblijfsrecht dat zij voor ogen had. Bovendien bleek het nut van de vereiste deze documenten voor te leggen als vanzelfsprekend uit de motieven van de beslissing van 26 september 2012 en kan de verzoekende partij niet in alle ernst voorhouden dat de verwerende partij naliet haar van dit nut in te lichten. Het feit dat zij inspanningen en moeite deed om te solliciteren en zich inschreef bij verschillende interimkantoren doet aan het voorgaande geen afbreuk. De Raad herhaalt dat artikel 40, §4, 1° van de vreemdelingenwet in cumulatieve voorwaarden voorziet.

De verzoekende partij kan de verwerende partij niet verwijten bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met elementen die zij pas in haar verzoekschrift naar voor brengt, namelijk dat zij bij elke sollicitatie een CV zou hebben overgemaakt, dat zij een uitgebreide talenkennis heeft en dat zij verschillende opleidingen zou hebben gevolgd. Het komt de Raad bovendien als annulatierechter niet toe de stukken zelf die de verzoekende partij thans bijbrengt maar niet heeft kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing, in overweging te nemen. Opnieuw kan de verzoekende partij, gelet op de hoger geciteerde motieven van de bijlage 20 van 26 september 2012 en de vraag in de aanvraag tot het voorleggen van de desbetreffende documenten, niet redelijk voorhouden dat "indien verzoeker zou zijn ingelicht dat het voorleggen van deze stukken een bewijs had kunnen vormen voor het aantonen van de reële kans op tewerkstelling, dan had verzoeker dit ook onmiddellijk voorgelegd."

Voorts toont de verzoekende partij haar bewering niet aan als zou de verwerende partij "een tewerkstelling via interim per definitie als marginaal aanziet". Deze stelling berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij in casu vaststelt dat de verzoekende partij wel tewerkgesteld is geweest overeenkomstig het tewerkstellingsattest, maar besluit dat het een marginale tewerkstelling betreft, gelet op de zeer beperkte duur van de tewerkstelling(-en).

Hieruit blijkt duidelijk dat verweerder wel degelijk rekening hield met de tewerkstelling bij de beoordeling of de verzoekende partij heeft aangetoond dat zij een reële kans maakt op werk. Bovendien vindt het besluit van de verwerende partij dat de tewerkstelling van de verzoekende partij als marginaal kan worden beschouwd, steun in het administratief dossier.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de motiveringsplicht, meer bepaald van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aannemelijk gemaakt.

Verder voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Dit beginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

In zoverre de verzoekende partij de schending van het redelijkheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN